

Od lewej: ks. Hieronim Goździewicz, ks. Józef Glemp (siedzi), abp. Antoni Baraniak, ks. Bronisław Piasecki (siedzi), ks. Prymas Stefan Wyszyński, ks. Franciszek Borowiec, bp Jan Czerniak.

Ks. prałat Franciszek Borowiec **(1905-1992)**

Ks. mjr dr Franciszek Borowiec, ps. „Junosza” (1905-1992) święcenia kapłańskie otrzymał w 1934 roku. Pracował jako katecheta (prefekt) w szkołach w Żyrardowie. We wrześniu 1939 roku był kapłanem 79 pp oraz kapłanem oddziałów na Bródnie w czasie obrony Warszawy (pod silnym ostrzałem artyleryjskim naprawił uszkodzoną linię telefoniczną, gdy żołnierze nie byli w stanie tego uczynić z uwagi na załamanie nerwowe). Od 1939 (po Wrześniu) uczestniczył w konspiracji jako kapłan VI Obwodu Armii Krajowej Warszawa-Praga oraz dziekan WKSB - Wojskowego Korpusu Służby Bezpieczeństwa, który miał sprawować funkcje policyjne na Ziemiach Odzyskanych; na czele WKSB stał Hipolit Niepokulczycki, ps. "Paweł", który był trzecim zastępcą Ludwika Muzyczki). Brał udział w Powstaniu Warszawskim.

Po wojnie utrzymywał kontakty z byłymi członkami WKSB i AK. W trudnych latach stalinowskiego terroru (1947-56) bezpośrednio brał udział w przesyłaniu pocztą kurialną Warszawa-Watykan-Londyn wniosków o odznaczania krzyżami *Virtuti Militari* i „Walecznych” dla byłych członków organizacji podziemnych. Wnioski przesyłane przez ks. Borowca podpisywane były m.in. przez płk. Muzyczkę z Krakowa, płk. Piskozuba i Lasonia z Warszawy. Należy sądzić, że wnioski wysyłane w nieco późniejszym okresie, dotyczące nadania Krzyża AK przyznawanego byłym członkom tej organizacji dość nagminnie, były wysyłane tym samym kanałem do Londynu i przy udziale ks. Borowca. Biorąc pod uwagę pozycję ks. Borowca u boku Prymasa i jego związki z Ludwikiem Muzyczką, był on jednym z najważniejszych "kościelnych" kontaktów Muzyczki.

Ks. Borowiec był jednym z najbliższych współpracowników kardynała Wyszyńskiego. Prymas w swym testamencie wymienił jego nazwisko, zaznaczając, że był jednym z tych kapłanów, którzy wspierali go bardzo blisko w początkach pracy biskupiej. W 1958 roku został dyrektorem Domu Arcybiskupów Warszawskich i pracownikiem Sekretariatu Prymasa Polski. Od 1964 roku był oficjałem Sądu Metropolitalnego Warszawskiego.